

Nr 581

Av herr Nordgren m. fl., om begränsning av undantagen från den allmänna varubeskattningen.

(Lika lydande med motion nr 484 i Första kammaren)

I förordningen om allmän varuskatt stadgas vissa undantag för skattskyldighet. Sålunda föreligger enligt § 13 icke skattskyldighet

- a) vid tillhandahållande av skattepliktiga varor och tjänsteprestationer samt uttag ur rörelse av skattepliktiga varor i allenast ringa omfattning,
- b) vid tjänsteprestation med avseende å kläder eller andra textilvaror där den som utför prestationen icke har fast driftställe för verksamheten,
- c) vid försäljning eller uttag av till driften hörande maskiner, inventarier och dylikt.

Dessa undantag står enligt vår uppfattning i strid med principen om en allmän varuskatt. De medför orättvisa konsekvenser i konkurrenshänseende mellan framför allt de mindre företagen och hantverkare som försörjer sig och sina familjer på sin yrkesutövning å ena sidan samt fritids- och tillfällighetsföretagen å den andra. Enligt vår mening bör dessa undantag utgå ur förordningen om allmän varuskatt. Dessa orättvisor, som skapats vid förordningens ikraftställande den 1 januari 1960 och som tidigare påtalats, skärps nu ytterligare genom den föreslagna höjningen av den allmänna varuskatten till 9,89 %. Motiveringen för att skatten i fråga göres till en allmän varuskatt med så få undantag som möjligt blir sålunda för varje höjning av procentsatsen starkare.

Det framhölls redan i propositionen nr 162 till 1959 års riksdag, att skatten inte borde få en snedvridande effekt på gällande konkurrensförhållanden. Den utformning 13 § erhållit innebär emellertid att den fått denna effekt, i många fall i så hög grad att det innebär ett påtagligt hot mot flera yrkeskategorier och deras sysselsättning. Utformningen gynnar uppkomsten av s. k. fritidsföretagare, vilkas avsikt är att undandra sig skattskyldighet och utnyttja möjligheterna till »skattefria» inkomster.

Den förkortade arbetstiden har medfört tydliga tendenser till ökning av antalet fritidsföretagare. Det synes oss orimligt att dessa i skydd av förordningen skall gynnas på de lojala skattskyldiga företagens, yrkesutövarnas och arbetarnas bekostnad. Det finns också anledning att ifrågasätta om den ökade fritiden verkligen skall användas till dylik verksamhet. Vi är medvetna om att vissa svårigheter kan uppstå vid skattekontrollen om 13:e

paragrafens omfattning begränsas. Dessa olägenheter synes oss dock vara av mindre betydelse än konsekvenserna av nu gällande bestämmelser, som direkt stimulerar till skatteflykt.

Införande av mervärdeskatten har i viss mån motverkat här påtalade orättvisor. När nu införande av mervärdeskatten ställs på framtiden och den allmänna varuskatten föreslås ytterligare höjd blir det ännu fördelaktigare för dessa illojala fritidsföretagare som i skydd av lagen kan komma undan redovisningsskyldigheten på nära 10 % varuskatt å levererade varor och tjänster.

Vi begär inte att alla dessa skall kontrolleras, men vi anser att de lojala skattebetalarna har rätt att kräva att lagen skall gälla lika för alla och inte att den som f. n. tar dessa illojala företagare i försvar.

Vi vill därför föreslå att riksdagen beslutar en sådan ändring av 13 § allmänna varuskatteförordningen att nu gällande undantagsregler från skatteplikt begränsas enligt motionens syfte.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Förordning angående ändrad lydelse av 13 § förordningen den 1 december 1959 (nr 507) angående allmän varuskatt.

Härigenom förordnas, att 13 § förordningen den 1 december 1959 (nr 507) angående allmän varuskatt erhåller följande ändrade lydelse:

13 §.

Skattskyldighet föreligger icke

- a) vid uttag ur rörelsen av skattepliktiga varor i allenast ringa omfattning,
- b) vid försäljning eller uttag av till driften hörande maskiner, inventarier och dylikt.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1965.

Stockholm den 27 januari 1965

Hans Nordgren

Per Petersson

Lennart Stiernstedt
